

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 4. Soluuntur obiectiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

ad Simplicianum quaest. 2. dicit quòd Esaii, *vocatione De contempti reprobus factus est: & lib. de nat. & grat. cap. 6. Non tibi, inquit, deputantur ad culpam, quod inuitus ignoras, sed quòd negligis guarere, quòd ignoras; neque quòd vulnerata membra non colligis, sed quòd volentem sanare contemnis. Neque dicat aliquis, ideo hominem dici contemnere Deum sanare volentem, quia vocationi externa non obtemperat, vocatio enim illa & gratia externa nullatenus hominem sola sanare potest, nisi adsit etiam interna; vnde S. Aug. lib. de spiritu. & litt. cap. 4. *Doctrina illa, inquit, qua mandatum accipimus continenter recteque viuendi, littera est occidens, nisi spiritus ad se viuificans.**

Denique ex S. Prospero lib. de vocat. Gent. cap. 26. *Gratia Dei inquit, in omnibus iustificationibus principaliter praeminet suadendo exhortationibus, mouendo exemplis, terrendo periculis, incitando miraculis, dando intellectum, inspirando consilium, corque ipsam illuminando, & fidei affectionibus inbuendo. (Et aliquibus interiectis subiungit) qua opitulatio per innumeros modos siue occultos, siue manifestos omnibus adhibetur; & quòd à multis refutatur, ipsorum est nequitia; quid autem à multis recipitur, & gratia est diuina, & voluntatis humana.*

§. IV.

Soluuntur obiectiones.

Prima petitur ex illis Apostoli verbis 1. Cor. 4. *Quis discernit? quibus declarat non esse in hominis potestate se ab alijs discernere in ijs, quae ad salutem spectant, sed id solius Dei proprium: atqui si posset homo gratiae diuinae consentire vel dissentire, posset etiam per arbitrij sui vires se ab alijs discernere.*

Resp. id non sequi: ratio est, quia quamuis, cum homo à gratia dissentit, hoc per solius arbitrij libertatem seu potius prauitatem faciat; quando tamen illi consentit, id non arbitrij sui viribus, sed gratiae diuinae ascribere debet,

debet, quia per illam excitatur & iuuatur ad hoc ut ipsi consentiat, & nisi ab illa excitaretur & iuuaretur, nullo modo consentire posse; unde semper diuinæ gratiæ debitorem se totius boni quod agit agnoscere debet, nec villo modo in se gloriari, quasi per illum consensum se ab alijs discernat; quod fuse explicat beatae memoriæ Fr. Salef. Episc. Geben. lib. 4. diuini amoris cap. 6. vbi ad id exprimendum vtitur similitudine Sicariorum & tyrannorum, qui illis se vitam immerito, ac sine vlla ratione donare arbitrantur, quibus necem non inferunt; sic (inquit) ridiculum, imò impium esset existimare, voluntatem hominis inspirationi, ac gratiæ diuinæ virtutem operandi ac efficaciam tribuere, eò quòd resistentiâ suâ illam eius virtutem, ac efficaciam non impediât. Possumus quidem eius efficaciam obicem ponere, sed non hanc illi tribuere; gratia si quidem hanc suam virtutem, & efficaciam haurit à sola diuina bonitate, ex qua ortum ducit, non ab humana voluntate, ad quam iuuandam adhibetur.

Adde, quòd ad illum consensum eliciendum longè semper potiores sunt diuinæ gratiæ quàm arbitrij humani partes; cum enim liberum hominis arbitrium per peccatum à Deo auersum sit, & longè procliuus ad malum quàm ad bonum; hinc fit, ut nunquam amplectatur bonum nisi gratiâ potentissimâ adiuuetur; quando autem quis auersus est à re aliqua, quam tamen amplectitur, cum fortissimè suadetur, licet possit suasioni reluctari, tunc suadenti potius quàm agenti ascribi solet effectus. Et hæc est doctrina S. Aug. lib. de prædest. Sanct. cap. 5. *Quisquis, inquit, audet dicere; habeo ex meipso fidem, non ergo accepi, profecto contradicit huic apertissima veritati. Apostolus dicentis; quis te discernit? &c. non quia credere non sit in arbitrio voluntatis, sed in electis preparatur à Domino voluntas.*

Secunda obiectio est, gratiam illam sufficientem, cui dicimus posse ab homine resisti, eandem prorsus esse cum gratia possibilitatis, quam admittebant Pelagiani, & contra quam tamen S. Augustinus toto libro de gratia Christi

Christi inuehitur ut veritati orthodoxæ contrarietur.
 Resp. gratiam sufficientem, quam hic propugnamus, longe diuersam esse ab illa gratia possibilitatis, quam admittebat Pelagius. 1. enim per gratiam possibilitatis intelligebat gratiam externam legis & Euangelicæ doctrinæ; nos verò internam illam esse profiteamur. 2. Pelagius asseribat, gratiam illam possibilitatis esse tantum necessariam secundum quid, id est ad facilius operandum; nos verò dicimus, illam absolute & simpliciter necessariam esse ad operandum. 3. Pelagius per gratiam possibilitatis existimabat, omnimodam bene agendi virtutem ita homini conferri, ut ad volitionem ac operationem boni nulla præterea gratia necessaria illi esset, sicque bonum ipsum propriâ & solâ arbitrij sui virtute vellet, & operaretur, nos autem sic dicimus voluntatem excitari ad hoc ut possit bonum facere & operari, ut necessarium præterea sit, gratiam illi cooperari eamque adiuuare dum vult & operatur, 4. denique quòd Pelagius existimabat solâ arbitrio libero deferendum esse totum illud bonum quòd vellet & operaretur, nos verò, quamuis solâ voluntati ascribendum dicamus, quòd voluntas possit gratiæ resistere, & de facto aliquando resistat, si tamen gratiæ consentiat, id asserimus ascribendum esse tum diuinæ gratiæ, tum humanæ voluntati, sed multò magis adhuc diuinæ gratiæ, quàm humanæ voluntati, ut ex antè dictis constat.

Quòd autem hæc esset Pelagij mens constat tum ex dictis cap. 1. tum ex ijs, quæ habet S. Augustinus lib. de gr. Christi cap. 47. quæ hic referemus, quoniam sunt obferuatu dignissima: Si, inquit, concesserit nobis Pelagius non solam possibilitatem in homine, etiamsi nec velit nec agat bene, sed ipsam quoque voluntatem & actionem, id est, ut bene velimus, & bene agamus, quæ non sunt in homine, nisi quando bene vult & bene agit; si, ut dixi, concesserit etiam ipsam voluntatem, & actionem diuinitus adiunari, & sic adiunari, ut sine illo adiutorio nihil bene velimus & agamus, sanquis esse gratiam Dei per Iesum Christum Dominum nostrum

strum,
vera no
tia De
quetur.

AN

Q
b
c

randur

Pro cu

Dico

deli, si

gratias

per bo

Hui

Prou.

in capi

profer

am, &

feram

meas; e

vnde q

omnes

bonum

disting

omni

autem

sinon

tantiar

lumin

verba

nomi

locum

frum, in qua nos suã non nostrã iustitiã iustos facit, ut ea sibi
vera nostra iustitia qua nobis ab illo est, nihil de adiutorio gra-
tia Dei (quantum arbitror) inter nos controversis relin-
quatur.

SECTIO IV.

An cuilibet homini detur gratia sufficiens
ad salutem.

Qvæstio de solis adultis intelligenda est, de infanti-
bus enim agitur postea: illius igitur sensus est, an
cuilibet adulto detur gratia sufficiens ad bene ope-
randum, & ad salutem per bona opera consequendam,
Pro cuius resolutione

Dicendum est, Deum cuilibet homini adulto, siue fi-
deli, siue infideli, siue prædestinato, siue reprobato, dare
gratias sufficientes ad bene operandum, & ad salutem
per bona opera consequendam.

Huius assertionis veritas probatur 1. ex scriptura.
Prou. 1. Sapientia foris predicat, in plateis dat vocem suam;
in capite turbarum clamitat, in foribus portarum urbis
proferit verba sua, dicens: Usquequo parvuli diligitis infanti-
am, & stulti ea, quæ sibi sunt noxia, cupient &c. en pro-
feram vobis spiritum meum, & ostendam vobis verba
mea; ex quibus verbis aperte colligitur divinam gratiam
undequaque diffundi, & ad omnium corda penetrare;
omnesque per illam sufficienter admoneri & excitari ad
bonum: & Sap. 11. Misereris omnium, quia omnia potes, &
dissimulas peccata hominum propter penitentiam. Dilige enim
omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti, quomodo
autem Deus misereretur omnium, & parceret omnibus,
si non daret saltem ijs auxilium, quo conuerterent ad pœni-
tentiam possent si vellent. S. Ioan. 1. Erat lux vera, quæ il-
luminat omnem hominem venientem in hunc mundum; quæ
verba de luce interioris gratiæ intelligunt SS. Patres ac
nominatim S. Chrysostr. & S. Cyrill. in illum Euangelij
locum, & etiam S. Aug. infra citandus.

Pro-